

PHÒNG CHỜ
0909952488

1 KHÔNG GIAN TRẮNG XOÁ

1

ĐẠO(58) nằm trên giường y tế. Chỉ có khung giường trong khung hình trắng xoá. Ông chợt mở mắt thờ hồn hển rồi lại dùng. Đạo tháo mặt nạ thờ ra ngồi bật dậy.

ĐẠO

Thờ được rồi...

Đạo nhìn xung quanh. Rồi sờ khắp người.

ĐẠO

Hết đau rồi...

Đạo đứng bật trên giường.

ĐẠO

Ôi thôi chết rồi...

Ông nhìn sang bên trái

- MỘT CÂY CẦU THANG DẪN LÊN MỘT CÁI CỬA.

Ông nhìn sang bên phải

- MỘT CÂY CẦU THANG DẪN XUỐNG MỘT CÁI CỬA.

LẠNH

Chưa chết đâu.

Đạo nhìn chăm chăm thẳng trước mặt. LẠNH(58) ngồi trên một cái ghế đối diện giường - nhìn như một bản sao của Đạo.

ĐẠO

Ông là ai?

LẠNH

Người dưới trần hay gọi tôi là Trời.

ĐẠO

Đây là đâu?

LẠNH

Phòng chờ.

ĐẠO

Chờ cái gì?

LẠNH

Kiểm duyệt.

Đạo ngồi lại xuống giường.

ĐẠO

Nhưng ông là Trời cơ mà?

LẠNH

Chỉ là cái tên người ta gọi thôi.

ĐẠO

Thế ông không phải Trời thật à?

LANH
Ý ông hỏi nhân vật quyết định mọi
thứ ư?

ĐẠO
Vâng đúng rồi.

LANH
Làm gì có nhân vật nào như thế.

Đạo ngồi tẩn ngẩn một lúc, quay lại nhìn cái máy trợ thở
sau lưng.

ĐẠO
Vậy là tôi chết thật rồi.

LANH
Chưa đâu.

Đạo quay mặt lại.

ĐẠO
Thế là thế nào?

LANH
Thì cứ chờ thôi... tôi cũng có biết
đâu.

ĐẠO
Ông không biết thì ai biết?

LANH
Chẳng ai biết cả.

ĐẠO
Thế ông là ai?

LANH
Nhân vật tạo ra tôi gọi tôi là Lạnh.

ĐẠO
Tại sao lại là Lạnh?

LANH
Vì tôi không có máu.

ĐẠO
Vậy ai tạo ra ông?...
Người đấy chắc hẳn là Trời rồi?
Đúng không? Đúng không?
Có phải thế không?

LANH
Đã bảo là không có nhân vật đấy mà.

ĐẠO
Thế ai tạo ra ông?

LẠNH

Ông muốn biết để làm gì?

ĐẠO

Ít ra phải cho tôi được biết tôi ngồi đợi vì cái gì chứ.

Lạnh vắt chéo chân máng tay ra sau ghế nhìn về phía Đạo.

LẠNH

Cũng chỉ như thường dân thôi nhì.

ĐẠO

Này ông có biết tôi là ai không?

LẠNH

Biết.

ĐẠO

Hả ?! Biết thế nào được ?

Đạo đứng phắt dậy. Lạnh vẫn tĩnh toạ.

ĐẠO

À..ừ... đúng ông biết thật.

Đạo gỡ đầu. Lạnh khoanh tay ngồi ngả ra sau. Tự khắc có cái ghế đôn hiện lên cho gác chân.

LẠNH

Tiền Thế.

ĐẠO

Hả? Tiền gì?

LẠNH

Tiền Thế là nhân vật tạo ra tôi.

ĐẠO

À à ra là thế.
Vậy là tôi ở đây đợi Tiền Thế phải không?

LẠNH

Không. Ông ở đây đợi kiểm duyệt.

ĐẠO

Kiểm duyệt cái gì?

LẠNH

Kiểm xem ông có phải Đạo không.

Đạo lại gỡ đầu.

ĐẠO

Thế nếu tôi không phải Đạo thì sao tôi lại ở đây được.

LẠNH

Thủ tục nó thế, tôi cũng chỉ làm theo thôi.

ĐẠO

Thủ tục à...

LẠNH

Ừ. Thủ tục.

Đạo lại gãi đầu.

ĐẠO

Cũng chỉ như dân thường thôi nhỉ...

LẠNH

Khác chứ.

ĐẠO

Khác như nào?

LẠNH

Chuyện sống còn mà.

ĐẠO

(lắm bầm)
Sống còn mà cứ như đùa.

Đạo ngồi khoanh chân lại.

ĐẠO

Bây giờ là mấy giờ rồi?

LẠNH

Ở đây không có giờ.

ĐẠO

Không có giờ thế thì đợi kiểu gì?

LẠNH

Cứ đợi thôi.

Đạo ngồi co ro một lúc rồi chỉ tay sang phía cánh cửa đi lên.

ĐẠO

Bên kia dẫn lên thiên đàng à?

LẠNH

Đúng rồi.

ĐẠO

Thế là bên này là xuống ngục.

Lạnh gật đầu. Đạo nhìn sang phía Lạnh.

ĐẠO

Thế bây giờ tôi cứ đi luôn lên trên kia ông có cản tôi được không?

LẠNH

Được. Nhưng tôi không cần phải làm thế.

ĐẠO

Sao lại không?

LẠNH

Ông có chắc là bên đây là thiên đàng không?

ĐẠO

Ông vừa bảo tôi thế còn gì?

LẠNH

Tôi chưa đi qua đây bao giờ cả.

Đạo lại gãi đầu.

LẠNH

Ông không muốn sống nữa à?

ĐẠO

Không.

LẠNH

Sao lại không?

ĐẠO

Thủ tục dưới đây còn nhiều hơn ở đây.

LẠNH

Thế cơ à?

ĐẠO

Thế đây.

LẠNH

Sao lại thế?

ĐẠO

Không thì loạn lắm.

LẠNH

Sao lại loạn?

ĐẠO

Vì tiền nên nó thế.

LẠNH

Chán nhỉ.

Đạo ngồi ngả ra giường đắp chăn ngang ngực.

LẠNH

Tôi chưa gặp Tiên Thế bao giờ cả.

ĐẠO

Cái người tạo ra ông á?

LẠNH

Không phải người. Là một nhân vật.

Đạo hơi lưỡng lự.

ĐẠO

Ở dưới chỗ tôi gọi người tạo ra mình là cha mẹ.

LẠNH

Tôi cũng từng gặp một cặp cha mẹ trước ca của ông.

ĐẠO

Thế à?... Cùng một lúc cơ à?

LẠNH

Ừ. Cùng một lúc.

ĐẠO

(nhỏ nhẹ)
Tôi tò mò hỏi họ đi lên hay đi xuống có được không?

LẠNH

Họ đi lên.

ĐẠO

Chà tốt cho họ quá.

LẠNH

Làm thế nào mà lại cả cặp được nhỉ?

Lạnh rút tờ giấy trong túi ra đọc.

LẠNH

Đây giấy toà ghi tội ám sát con ruột.

Đạo liếc mắt nhìn Lạnh.

ĐẠO

Ông đọc nhầm ý chứ tội thế đi lên như nào được.

Lạnh gấp lại thành cái máy bay giấy ném sang cho Đạo đọc.

ĐẠO

Thế này thì chắc chắn đi lên là địa ngục rồi.

LẠNH

Đi xuống mới là địa ngục.

ĐẠO

Không thể nào như thế được. Tội này không phải là tội thường dưới hạ dới đâu.

LẠNH

Lệnh kiểm duyệt không thể sai được.

ĐẠO

Sai chứ sao không sai! Người làm là chắc chắn phải có sai sót!

LẠNH

Tôi đã bảo với ông là không phải người rồi. Là nhân vật.

ĐẠO

Nhân vật là cái gì?

LẠNH

Tiền Thế là một dạng nhân vật.

Đạo đúng phất dậy.

ĐẠO

Ông nói láo!
Nhân vật của ông không có thật!

(Dùng một nhịp)

Một cái máy bay giấy khác giáng xuống từ trên.

LẠNH

Lệnh kiểm duyệt của ông đây rồi.

ĐẠO

Tôi không tin!

LẠNH

Ông tin hay không thì thủ tục vẫn phải chấp hành.

ĐẠO

Sao lại phải chấp hành cái thứ thủ tục vô lý như thế được?

LẠNH

Vì ở phòng chờ, Tiền Thế là nhân vật tối cao.

ĐẠO

Quá vô lý!

Lạnh cười vang khù khụ.

ĐẠO

Ông cười cái gì?

LẠNH

Ở dưới hạ giới, ông không thấy vô lý thì sao lên đây ông lại bảo là vô lý?

ĐẠO

Thủ tục ở hạ giới luôn được điều chỉnh và cải tiến phù hợp với đạo đức và đáp ứng với nhu cầu cuộc sống. Làm gì có chuyện giết con mình đẻ ra mà lên thiên đàng được?

LẠNH

Có chứ.

ĐẠO

Vậy thì Tiên Thế của ông là nhân vật vô đạo đức!

LẠNH

Nếu tôi nói cho ông biết trước khi chết, họ là nô lệ cho một băng đảng giấu mặt chuyên cung cấp trẻ vị thành niên để mua vui cho giới quan chức thì theo ông khi họ bóp mũi đứa trẻ là đúng hay sai?

Đạo lặng người.

Lạnh đứng dậy nhặt cái máy bay dưới đất lên đứng trước chiếc giường bệnh.

LẠNH (O.S)

Đến lượt ông rồi, thưa chánh án...

CHÔNG MỜ:

2

TRẮNG

2

HẾT